

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ИЗТОКЪТ СИ Е ИЗТОК

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Лаура бе възхитена. Беше дошла с дух на храбра авантюристка и не очакваше нещо да ѝ отрови вечерта, освен може би самотата сред тази шумна тълпа. Бунтуваше се срещу настояването на майка си да спазва сляпо установените правила, да сведе танците до класическия балет, да изучава изящните умения на домакиня и церемониалмайсторка на следобедния чай, да изразява младежките си трепети като свири Шопен на рояла в гостната — заради всичко това бе решила да побегне срещу съдбата, да се хвърли във великата неизвестност. И попадна в Танц-клуба на Източна Бофорт стрийт, който едва ли заслужаваше и гордото звание „кръчма“.

Ето какво представлява Източна Бофорт стрийт. От единия край, в западната част на града, я обграждат великолепни частни домове и луксозни жилищни кооперации. Качеството им постепенно спада по посока на деловия квартал, където Западна Бофорт стрийт се превръща в Източна Бофорт стрийт. От този момент нататък започва главоломно падение по социалната стълбица. Улицата свършва на кея — цветист, шумен и зловонен кей. А център на миризмите — коноп, копра, риба, застояла вода; на шума — камиони, каруци и отклонение от централната ж. п. линия; и на цветовете — забулени емигрантски жени, юначаги с чалми от английските кораби, както и самите кораби — център на всичко това е Танц-клубът.

Някой кръчми са шумни, други весели, но и в двете отношения никоя не можеше да се мери с Танц-клуба. Тъкмо натам избяга Лаура. От нея се искаше да посети Културното дружество за закрила на поезията и бездомните кучета и перспективата просто я срази. Трябваше да избира: или да наруши с буйство покоя на КДЗПБК, или да изпусне парата със същото буйство, само че там, където няма да го забележат. При сегашното ѝ настроение Танц-клубът бе единствено подходящ.

И ето я сред мощните вълни на буйни ритми; чувстваше се очарована, защото тъкмо ѝ се прииска да побъбри с някого и един невероятно красив младеж подхвърли:

— Виж какво, сестро, и аз съм самичък.

Тъй като познаваше добре предимствата на защитната окраска (чувстваше се в пълна безопасност, докато се държи като постоянна клиентка), тя старателно пукна насреща му грамаден балон от дъвка и отвърна (*крайно* упадъчно!):

— Значи ставаме двама. Требе да сторим нещо.

Щом требе, сториха го — и още как. Той *наистина* се оказа чудесен. Държеше се точно както подобава на младеж от Източния квартал. Тя знаеше. Нали бе видяла по филмите. Казваше се Сам Рейнълдс, но добави:

— Викай ми Суки.

Биваше го в танците. Тя се изкиска, като си спомни часовете в студиото на мадам Кокинакса... „И-раз, и-два, и-три, и-четири, а сега пирует. Лебедово движение... тъй!“ Суки подрипваше, скачаше и се мяташе; отвеждаше я в далечна страна, създадена от диези и бемоли, от протяжни ритми и безумно пулсиращ синкоп.

Той знаеше тукашния жаргон, знаеше безброй шеги и закачки. Нарече я Сладурче и това ѝ хареса. Защо не? Утре пак щеше да се върне в своя мъничък, тесен, досадно луксозен свят; но сега... музиката свири, да танцуваме.

По-късно отидоха в италианското ресторантче на Антонио и поръчаха талиятелери и костолети — просто вълшебно. Разговаряха, тананикаха популярните песни, които бълваше медното гърло на ресторантското радио. Смяха се много... и тъкмо наред взрив от смях Лаура изведнъж млъкна, вдигна ръка пред устата си и се взря с изплашени очи в Сам Рейнълдс по прякор Суки.

— К'во ти става, Лаура?

Не можеше да му каже. А искаше... толкова искаше! Искеше да му каже, че сякаш някой внезапно е изгасил светлините и тя е осъзнала как не желае да се сбогува с този красив, простоват младеж. Никога.

— Нищо ми няма — уморено каза тя.

Нищо ли? Това тежко, задавящо чувство. Тия бесни удари на сърцето ѝ.

Антонио завъртя настройката и от радиото долетя музика — мощна, величава, вълнуваща симфонична музика. Това вече бе прекалено. Лаура заплака. Суки заобиколи масата, прегърна я и пхна в ръката ѝ безупречно чиста кърпичка.

— Кротко, мойто момиче — тихо каза той. — Знам какво ти е... И мен така ме разкисва Четвъртата симфония на Брамс.

Лаура подсмръкна и упорито вирна глава.

— Четвъртата на Брамс ли? Какво разбира от Брамс дървеняк като теб? Това е Четвъртата на Чайковски.

— Брамс — каза той, за да я ядоса, та дано забрави сълзите.
— Чайковски — настоя тя. — Знам. Слушам го почти всеки ден.
— Ти... че как тъй?

Тя свали картите.

— Не съм каквато ме мислиш, Суки. Ужасно съжалявам. Живея в западния квартал. Исках да се позабавлявам. Забавно беше. Аз... аз по-добре да си вървя.

— Забавно — повтори той. — И на мен ми беше забавно. Идвам с теб, Лаура. С мен е същото. Живея в съседната къща. Тази вечер те проследих дотук. Да не ти се случи нещо. Имах шанс — майка ми води сбирката на КДЗПБК.

Лаура се отпусна безсилно на стола. Отначало помисли, че се смее, после — че плаче. Накрая осъзна, че върши и двете неща едновременно.

Говорителят обяви, че са слушали Петата симфония на Чайковски. Не му обърнаха внимание.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.